

Bulányi György: KARÁCSONY '73

2.

Jézusom!

Prófétád szája által üzened nekünk e Benned történő testvéri találkozáson, hogy a választottak Benned lesznek boldogok. A próféta még nem tudta, hogy az Úr szó nem a legmegfelelőbb kifejezés az Istenre. Mi, akik a betlehemi istálló történései és annak folyamánya után vagyunk már, tudjuk, hogy Úr vagy, de nem az Úr szó mondja el a legmélyebbet Rólad. A nevedben szóló prófétai tanítást a próféta ezzel végzi: „a választottak Bennem lesznek boldogok.”

Jézusom, kik a Te választottaid? Nem elméleti kérdés ez számunkra. Még, ha így is fogalmazzuk. A kérdés így él bennünk: Választott vagyok-e én? S ezt eldönthetem. Mert a hívásodra igent mondók, ezek a választottak.

Akarok-e választott lenni, s ha igen, miért? Azért, mert feltételezem, hogy ez a hívás ígéretet, nem üres ígéretet tartalmaz? Van egy feltételezésem, ez az én hitem, ez az én Istenre rátámaszkodásom, ez az én bizalmam. Az én előfeltevésem, az én hitem az, hogy ez a hívás boldogságot ígér nekem. Ezért nem tudok és nem akarok igent mondani egy olyan arányú hivatásra, amely csupán egy délutáni teára szól, csak olyanra, amelyik egész életemet kívánja.

Azt mondod prófétád szava által, hogy a választottak, az igent mondók boldogok lesznek benned. De hát csak abban az esetben lehetünk boldogok benned, ha Te boldog vagy. Sötétségből nincsen világosság, boldogtalanságból nincsen boldogság. Ha Te benned boldog lehetek, akkor Neked boldognak kell lenned. Mitől vagy Te boldog? Bizonyos, hogy közödnök kell lennie a boldogsághoz, mert az általad megteremtett világban összegyűjtött tapasztalataim mind arról beszélnek, hogy boldog csak szeretet-léttartalmú lény lehet. S mindabból, amit Fiad elküldésével értünk tettél, Atyánk és abból, amit eljöveteleddel tettél értünk, Fiú, egyértelműen rajzolódik ki számomra, hogy nem az Úr elnevezés jelöli lényed legmélyebb tartalmát, hanem a szeretett tanítvány által kimondott szó, a Szeretet. És a szeretet léttartalom az alapja a boldogság tudatállapotának. De azért nem mechanikus következmény ez. Ez a szeretet-léttartalom adás-igényt és kapás-igényt hord önmagában. Csak adni: félboldogság. Csak kapni: félboldogság sem, valami töredék, valami fénytörés, valami, ami hasonlít, mégis más. Adni és kapni. Ez az egész boldogság. A szeretetben nem csak adni-akarás van. A szeretetben kapni-akarás is van. „Szeretném, ha szeretnének” – az Isten által megteremtett világon belül egyes-egyedül az emberre jellemző ez a szó. S ha egyes-egyedül az emberre jellemző, ennek nem lehet más oka, mint hogy ez a tartalom Istentől való. Az Isten is olyan lény, aki szereti, ha szeretik őt. És ha nem szeretik őt azok, akiknek a szeretetét igényli, akkor az Isten is elmondja azt, hogy szeretném, ha szeretnének. Kiktől várja az adás-igényű és az egész boldogságához kapást is igénylő Isten azt, hogy szeressék őt?

Isten szereti a fiát, Isten szereti az embert, és az Isten boldog, mert a fia iránti szeretete nem marad viszonzás nélkül: a Fiú visszaszereti Őt. És az Isten nem boldog, mert az ember nem szereti vissza. Egy – a második század elején élt – testvérünk mondja, hogy Isten túrta, szenvedte, viselte, kínlódta, hogy az ember nem mondott igent, hanem rendetlen szenvedélyek, élvezetek és vágyak irányították életét. Nem találta benne gyönyörűségét, nem tudta mondani azt, hogy ez így jól van. Istent súlyosan zavarta, Istennek nagyon kellemetlen volt kitérve tartani felénk két karját, amelyet nem fogadnak el, nem zárnak össze azok, akik felé fordul.

Az Isten hosszú időn keresztül próbálkozott. A szőlősgazda küldött a béréért, az előbb-szeretésre való válaszlásnak, a visszaszeretésnek a béréért. A szőlőmunkások közé küldötteket és tolmácsokat küldött, s a küldések eredménytelensége nyomán, s talán következtében is került sor arra, hogy betlehemi istálló felett kigyulladt a fény. Nagyon fontos volt Istennek a visszaölelés. Nagyon súlyosan zavarta az Istent visszaölelésünknek, visszaölelésemnek a hiánya. Olyan súlyosan, hogy hajlandó volt megfosztani magát a Fiától is.

A Fiút szintén nagyon zavarta ez a vissza nem ölelés. Olyannyira, hogy hajlandó volt megfosztani Magát Atyjától. Bizonykodtál Uram, Jézusom, hogy nem vagy magad. Bizonykodtál, azután mégiscsak azt mondtad, hogy „miért hagytál el engem”. Kiüresítetted Önmagadat, s az Atya is kiüresedett a Fiától. Történt ott valami. Történt valami a Szentháromság életében, ami nem volt közömbös sem az Atya Szíve, sem a Fiú Szíve számára.

Nem tudlak, Istenem, embertelennek, érzelemlétkülinek elgondolni. Azért nem tudlak, mert a szeretet nem lehet érzelemlétküli. A szeretet több, mint érzélem, de érzélem nélkül nincs szeretet. Ennyire akartad, hogy visszaöleljelek, ennyire akartad, hogy igent mondjak. Magadért csináltad ezt a kalandot. Most érzem meg őseinknek, régi századoknak azt a sejtését, hogy az Isten olyan lény, aki elsősorban Magáért cselekszi azt, amit cselekszik. Csak a mi mai fülünket bántja ez a fogalmazás. Nem a Maga dicsőségéért cselekszik, hanem azért, hogy szeretete, szeretet-igénye, kapási igénye ne legyen megvalósulatlan. De nem volnál, Atyám, szeretet, ha csak ez a szeretet-kapási igény mozgatott volna akkor, amikor megfosztottad Magad a Fiadtól, s Te Jézusom akkor, amikor pályába takart csecsemőként megjelentél közöttünk a betlehemi istállóban, mert megsajnálta minket és megkönyörültél rajtunk. Ismerted a Magad alkotását, az embert. Láttad, hogy ez az ember, akit Te előbb szeretted, nem tud azzá lenni, amivé lenni akar abból folyóan, hogy ő is a szeretetben és a szeretetből lett megteremtve. Nem tud boldoggá lenni, ha vissza nem ölel Téged. Egy nagyon nagy felkiáltójelet akartál adni, a betlehemi istállónak és az összes folyományoknak felkiáltójelét, hogy megértsem: mi a bajom, hogy megértsem, hogy úgy vagyok megteremtve, hogy ezt a két kitárt kart el kell fogadnom, hogy ebbe bele kell vetnem magamat, s úgy kell megcsinálnom az életemet, hogy akarjam belevetni magam. Úgy kell megcsinálnom az életemet, hogy igent mondjak a hívásra, kidobáljam az életemből mindazt, ami nem igentmondás.

Jézusom, mennyit kell élnem ahhoz, hogy megértsem, hogy a félmegoldások nem segítenek rajtam, hogy a félmegoldások kielégítetlenül hagyják a szívemet. Hiába kapdosok ide vagy oda, az igazit nem találok. Senki meg nem ért úgy, ahogy Te megértesz. Senkitől nem kapom azt, amit Tőled kapsz. Embertársaimnak elvárásai vannak velem szemben. Ezeket az elvárásokat nem tudom, vagy nem akarom teljesíteni: bántanak, s vissza én bántom őket. Neked is vannak elvárásaid velem szemben, de Te sohasem bántasz engem azért, mert elvárásaidat nem teljesítem. Nem neheztelsz meg reám. Embertársaim pálcát törnek felettem életem vargabetűi miatt. Embertársaim elmondják rólam, hogy szegény feje, hát ilyen. Embertársaim legyintenek, ha rólam beszélnek. Embertársaimnak hol sok az a szeretet, amit nyújtok nekik, hol kevés. Nem tudunk egymásnak tökéletes jóbarátai, tökéletes testvérei lenni, csak Te vagy az abszolút jóbarát. „Néma az ő szerelmében” – írja Izaiás. Adhatunk Neked akármennyit, akármilyen sokat, Neked nem sok, és botladozhatom, nyavalyáskodhatom, csődöt mondhatok és vacakolhatok, reményed soha meg nem szűnik bennem. Akkor is csak simogató szavad van felém, és minden nap új vagyok és minden nap tiszta vagyok Számodra, otthon vagyok.

Köszönöm, Jézusom, hogy eljöttél és megmutattad Magadat. Köszönöm, hogy szavaid és életed alapján kiigazíthattam azt, amit anélkül gondoltam az Istenről. Nagyon szeretném, ha életem során már csak az a világosság határozná meg, amely jászlad fölött van. Nagyon szeretném, ha életem során más zenére már nem lenne fülem. Nagyon szeretném a Te boldogságod miatt, és – ha őszinte vagyok, előre kell mondanom – az én szívem boldogság-igénye miatt is. Nyugodjék meg a szívem és igazolódjék be rajtam, hogy a választottak

Benned lesznek boldogok. Legyek ettől a boldogságtól boldog én is, s érezzék meg rajtam ezt a boldogságot az emberek, s boldogságom legyen a jel, amely az emberek között Terólad beszél, betlehemi istállóban gyermekként közénk jött Istenem, Apám, Testvérem, Barátom.

Ámen.